

derhandlerne, og at der kun gives ham den fornødn e Bistand ved, at der adjunderedes andre Besuldmægtigede som stedse ved enhver saadan Leilighed, hvor saa store og vigtige Interesser af den Art ligge for? Er det en Anke imod vore Gesandter, at der for vort Bedkommende sker, hvad der sker for ethvert Lands Bedkommende, naar saadanne store og vigtige Forhandlinger foregaa, som søge deres Udtryk i Traktater, at der da er mere end een Repræsentant for den væsentlig interessejede Magt? Maa jeg minde Dem om, at da Pariserfreden blev sluttet efter den store Krig mellem Rusland og Bestmagterne, var der for hver af Stormagterne mere end een Repræsentant, der var to for hver. Og dette er naturligvis en Selvfølge, saaledes maa man gaa frem, naar der er Tale om at slutte store og vigtige Traktater, men ganske vist er det lige fuldt, at den egentlige politiske Ledelse af vore Anliggender er Nar efter Nar foregaaet gennem vore Gesandter uden nogen-somhelst særlig Bistand, ydet dem ved specielle Afsendinge. Det forekommer mig, at vil man bevare denne Institution — og jeg kan ikke indse, at det vilde være forsvaerligt for et Land som vort at forlade den — maa man ogsaa finde sig i at give en saadan Løn, at Folk virkelig kunne leve deraf.

Octavius Hansen: Det forekommer mig dog, at der ikke er saa stor Forskjel med Hensyn til Gesandtsskabsposten i Wien mellem, hvad Udvalget og hvad Regjeringen foreslaar. Det er dog klart, og vi kunne alle se, at den kommende Udstilling i Wien vil medføre ganske extraordinære Udgifter. Regjeringen foreslaar ikke mere end 2000 Rd., og af dem skal Gesandten afholde de fornødne Udgifter; dette er Udvalget gaaet ind paa. Om han i kommende Nar ogsaa skal have 2000 Rd., er ganske vist et Spørgsmaal, som Udvalget ikke er kommet ind paa, men jeg ser i Øvrigt ikke, hvad dette skulde kunne hjælpe med Hensyn til de extraordinære Omstændigheder, som ville komme til at ligge for i Nar; thi det er jo muligt, at Manden kan blive forflyttet, faae anden Beskæftigelse, dø, eller at der kan komme andre Omstændigheder, som kunne bedyrke, at han ikke faar de Udgifter erstattede, som han har i indeværende Nar. Hvad særlig Gesandtsskabsposten i Wien angaar, vilde jeg finde det meget rimeligt, om Ministeriet netop med Hensyn til disse specielle Omstændigheder havde forlangt en extraordinær større Forøgelse for denne Gesandtsskabspost. — Naar dernæst det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) bemærkede, at vi — hvorved han vistnok sigtede til Rigsdagen — havde gjort Alt for at fortrænge dygtige Kræfter fra Diplomatiens ved de Vilkaar, vi havde opstillet, saa finder jeg, at dette er en uretfærdig noget Uttring. Jeg indrømmer, at der er en Del Sandhed i den Sætning, at naar man vil have dygtige Kræfter, maa man betale dem

godt og give rundelig Gage, og jeg indrømmer, at den Indvending, som ofte bliver gjort, at Dygtighed og Nedelighed ikke kunne erhverves for Penge, til en vis Grad er uberegtiget; men, hvor der er Tale om saadanne Poster som disse, der handle om at repræsentere Fædrelandet ligeoverfor Udlandet, forekommer det mig, at de maa have noget særlig Tiltalende for en vis Klasse af Medborgere og frembyde en Virksomhed, som den vanskelig vil kunne finde paa andre Omraader. Jeg siger her til vort Aristokrati, og jeg vilde ønske, at Regjeringen vilde lade sig det være magtpaaliggende netop at drage vort Aristokrati, som ifølge sin heldige Stilling ikke behøver at se saa nøie paa Gagen, hen til disse Stillinger. Det vilde efter min Opfattelse være heldigt, om Danmark kunde være repræsenteret af Medlemmer af dette, som ifølge de Forhold, hvori dets Medlemmer have været vant til at bevæge sig, vilde kunne gøre sig med den Værdighed og Aplomb, som disse Stillinger udkræve. Hvorvidt Regjeringen, som i sin Midte tæller flere fremragende Medlemmer af denne Stand, og ogsaa for Udenrigsministeriets Bedkommende, har ladet sig dette være magtpaaliggende, tør jeg ikke sige Noget om. Der foreligger Exempler, som ikke tyde derpaa. Jeg siger til en Gesandtsskabspost, hvortil man har taget en Husarofficer, som just ikke — saavidt vides — tidligere har havt Leilighed til at beskæftige sig med Diplomati, som Efterfølger af to tidligere Gesandter af vort Aristokrati, som man maatte nok kunde have holdt paa denne Post. Jeg tror, at det er berettiget af Rigsdagen at forudsætte, at man ved Normeringen af Sagerne for vort Diplomati kan gaa ud fra, at der blandt vort rigere Aristokrati bestandig vil findes Mand, som paa een Gang ville føle sig tilbøjelige til at overtage en saadan Virksomhed og finde Behag i at opholde sig under saa gunstige og behagelige Forhold i Udlandets Hovedstæder og tillige ere i Besiddelse af tilstrækkelig Dygtighed til at repræsentere Landet paa en værdig Maade.

Svermøes: Jeg vil blot gjøre den Bemærkning til det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Wintber), at han var noget grædig, naar han tog alle de Bemærkninger, jeg fremsførte, til Indtægt for sig. Det var kun med Hensyn til den første af dem, at jeg sigtede til ham. Jeg tror sikkert, at det var det ærede Medlem, som fremsførte, at det vistnok var meget tvivlsomt, om det var gaaet os værende, hvis vi ikke havde haft noget Diplomati. Med Hensyn til Sendelsen af saadanne enkelte overordentlige Gesandter til at lede de diplomatiske Forhandlinger, som der her har været saa megen Tale om, da tror jeg, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Bille) gjerne kunde have gaaet en Del længere tilbage endnu i Tiden, end han gjorde, thi under de vigtige Forhandlinger, der